

Ökumené... ökumené... ökumené...

Ez év januárjában, az EVT (Egyházak Világtanácsa) illetve MEÖT (Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa) égisze alatt újra megrendezésre került az ökumenikus imahét. Ezen alkalomból az ökumené zászlóvivői újra hallatták hangjukat s zengték a már évtizedek óta ismételt szólamaikat a „Krisztushívők egységéről”. Megint tanúi lehettünk annak, hogy a felekezetek közt fennálló tanbeli különbségeket a felekezeti egység érdekében újra megpróbálták szőnyeg alá söpörni. Újra hallottuk az unos-untalan hangoztatott érveket: Jézus azt akarta, hogy követői egyek legyenek, a magyarság nyomorult lelki állapota szükségessé teszi az összefogást, bizonságtételünk hitetlen lesz, ha nem fogunk össze... Sokan megint úgy tettek, mintha a dogmatikai különbségek nem számítanának az egység felé vezető úton. Pedig bizony sokat számítanak – akár tetszik ez némelyeknek, akár nem - ahogy az Írás mondja: „járnak-e ketten egy úton, ha meg nem egyeznek egymással”? (Ám 3,3)

A mai is fennálló és kibékíthetetlen tanbeli ellentétekre nagyon egyszerűen rávilágíthatunk a magyar római katolikus püspöki kar körlevelét átolvasva, mely nem sokkal az ökumenikus imahét előtt jelent meg. Ebből kiviláglik, hogy a római-katolikus felekezet legfőbb vezetőit, nemzetünk lelki megújulásának vágya hatja át. Helyzetelemzésük sok tekintetben helytálló. E tények azonban nem feledtetik velünk a körlevélnek egyéb részeit...

A körlevél második felében a magyar katolikusság felszólít arra, hogy látva népünk lelki nyomorúságát, imádkozzon! *„Kérjük a Magyarok Nagyasszonyának közbenjárását családjainkért... A Boldogságos Szűz járjon közben.... Szűz Mária mint a Betegek Gyógyítója járjon közben ... Kérjük a Magyarok Nagyasszonya és a magyar szentek közbenjárását nemzetünk lelki megújulásáért...Mária – Édesanyánk, Nagyasszonyunk...Mária a szeplőtelen szűz”...* Vajon a Szentírás, a keresztyén hit egyetlen zsinórmértéke hol tanítja Máriáról ill. a szentekről mindazt, amit hosszú mondatokon keresztül ismételt a római katolikus felekezet püspöki kara? Hol olvasunk a Bibliában arról, hogy Mária olyan jelzőkkel volna felruházva, amiket itt olvashatunk, hogy hozzá kellene imádkoznunk, mert Ő közbenjár értünk? Hol ígérte meg Isten, hogy a Márián keresztül hozzá érkező imádságokat meghallgatja? Nos, ezekről sehol nem olvasunk a Bibliában! Azt olvassuk, hogy Isten és emberek közt **egyetlen** közvetítő létezik – Jézus Krisztus, akihez szabad közvetlenül imádkozni! (1Tim 2,5) Ráadásul a Biblia több helyen egyértelműen megtiltja az élőknek a halottakhoz való imádkozást – Mária pedig és az összes szentek – egytől-egyig csak halottak, akikhez imádkozni – bibliaellenes dolog! (5Móz 18, 10-12; Ézs 8,19;Ézs 63,16) Kérdezzük hát: bibliaellenes imákat kellene elmondanunk Máriának nemzetünk lelki megújulása érdekében!?

A Máriához szóló imádságok mellett a püspöki kar a következő gyakorlati teendőket rója felekezetük tagjaira: *„Vegyünk részt... a Szent Margit tiszteletére rendezett közös engesztelő szentmisén, ... a Szent Jobb körmeneten, ... a fatimai nemzeti zarándoklaton, és más közös zarándoklatainkon hazánk és a szomszédos országok kegyhelyein...ajánljuk fel a közös litániákat, rózsafüzér imádságokat ... erre a szándékra. Havonta tartsunk ... engesztelő szentségimádást...”* Itt most nincs lehetőségünk arra, hogy külön-külön belemélyedjünk az ajánlott római-katolikus kegyességi gyakorlatok bibliai kritikájába. Viszont megállapíthatjuk azt a tényt, hogy a Szentírás semmit nem tud azokról a ténykedésekről, amiket itt a püspöki kar a hívek elé tár. Sőt: az ezekkel lényegileg megegyező dolgok gyakorlása a Bibliában a tiltott ténykedések körébe tartozik. Ha mindezen túlmenően a vallásos emberek még hiszik is azt, hogy e Biblia- és így Isten ellenes dolgoknak a művelésével hozzájárulnak Isten kiengeszteléséhez – súlyos tévedésbe ringatják magukat! E ténykedésekkel, ahogy századok óta eddig se segítettünk semmit népünk bajain, úgy eztán se fogunk– sőt, még inkább magunkra vonjuk Isten haragját - javító szándékunk ellenére!

A levélben szereplő „mintaima” abból a szempontból figyelemre méltó, hogy benne tükröződik a római-katolikus felekezet hivatalos tanítása. Itt is megérthetjük, hogy a tanok mennyire nem pusztán elvi dolgok,

hanem meghatározzák a kegyesség gyakorlati oldalát! „Legmélyebb alázattal, érdemtelenységünk és méltatlanságunk tudatában borulunk le szent színed előtt, hogy súlyos vétkeinkért engeszteljünk. Felajánljuk és egyesítjük imáinkat Szent Fiadnak, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak értünk vállalt tökéletes engesztelő áldozatával. Édesanyánk, a mi Nagyasszonyunk által terjesztjük eléd kérésünket az Ő közbenjárását kérve. Egyesítjük engesztelő imáinkat az összes szentek, különösen a magyar szentek és boldogok, köztük az engesztelésben példaképeink: Árpád-házi Szent Margit és Esztergomi Boldog Özséb könyörgéseivel, akik hisszük, hogy állandóan közbenjárnak értünk Nálad. De egyesítjük minden élő testvérünk imáival is, hogy a sok kicsi engesztelő láng egy nagy elégtétel tűzével legyen, és ezzel hozzájárulhassunk adósságunk törlesztéséhez. ...Könyörülj meg Szűz Mária országán, hiszen az ateizmus miatt sokan nem tudják, mit cselekszenek... Urunk, kérünk irgalmazz nekünk!... Urunk, mentsd meg országunkat Szent Fiad, Jézus Krisztus, Szeplőtelen Nagyasszonyunk és a magyar szentek érdemeiért!”

Világos, hogy a római – katolikus felekezet imáival és felsorolt tetteivel engesztelni, azaz békíteni igyekszik a népünkre haragvó Istent. Ez önmagában talán nem lenne baj, csakhogy megbékélést előidéző érdemet lát a saját, Mária, ill. a magyar és összes szentek tetteiben és imáiban. Elárulják, hogy szerintük minden ima és tett olyan, mint egy kis lángocska, amit egyesíthetünk Jézus áldozatának lángjával (érdemével), hogy így kiengesztelő hatást gyakoroljon Istenre, s ezekkel hozzájáruljon népünk, sőt minden ember adósságának törlesztéséhez. Itt egy rövid utalás történik Jézus tökéletes engesztelő áldozatára, ám ez nem több üres szólamnál, mert ha tökéletesnek tartják – miért kellene más, emberi érdemek sokaságával még hozzájárulni? Ebben az imában egyértelműen kidomborodik a római-katolikus felekezet azon tanítása, hogy Jézus Krisztus áldozata nem volt elég az Isten kiengesztelésére, hanem ahhoz még hozzá kell tenni a szentek seregének ill. ma élő híveknek, cselekedeteiből származó érdemeit! Ez a szünergizmus tanítása, miszerint **Jézus Krisztus mellett** - az ember ill. római-katolikus egyház is tehet valamit a kegyelemért, üdvösségéért, sőt mások üdvösségéért is. Mivel ezt a nézetet a Biblia a leghatározottabban elutasítja, ezért elutasította számos teológus is. Ámde e teológusokat az idők folyamán szépen háttérbe szorították a római-katolikus felekezetben: Agusztinusztól kezdve, Lutheren keresztül, Janseniuson át. Sőt, e teológusok tanítását Jézus áldozatáról és a kegyelemről – átokkal illette a tridenti zsinat, amit a mai napig nem vontak vissza és nem is fognak soha visszavonni. Helyette hivatalosan teret nyert és uralomra jutott a szünergizmust tanító Aquinói Tamás teológiája, a bibliai kegyelem-tan pedig háttérbe szorítottatott! (Róm 1, 18) Mi azért ragaszkodunk a bibliai tényálláshoz és – hitvallásainkkal összhangban - aláhúzzuk: Jézus Krisztus, a kereszten bemutatott áldozatával **már** kiengesztelte az Atyát a bűnösök iránt, s ezért a kiengesztelést ma már nem szükséges munkálni! Inkább hirdetni kell ezt az örömhírt, felszólítva az embereket, hogy ők is béküljenek meg az Istennel! (2Kor 5,19-21) A bűnbocsátó kegyelem (örök élet) pedig egyedül Jézus Krisztus véréért, s nem együttesen az Ő **és** a mi érdemeinkért, vagy Jézus **és** a szentek érdemeiért megadatik a hívő embernek! Egyszerűen nincsen szükség se a mi, se a szentek, se Mária érdemeire a kegyelemhez és üdvösséghez! Nincs szükség arra sem, hogy Isten mi engeszteljük – mintha még nem engesztelődt volna meg Jézus áldozatáért! Ragaszkodunk ahhoz, hogy Jézus Krisztus, egyetlen áldozatával már kiengesztelte az Istent örökre és az Általa megszerzett kegyelem egyedül hit által lehet a a bűnösöké – minden emberi érdem tökéletes kizárásával! (Ef 2,8-9; (Zsid 7, 25-28; 9,11-15; 24-28)

Nos, ezt a vitathatatlanul jószándékból született, ámde csaknem egészében bibliaellenes állításoktól hemzsegő körlevelet Erdő Péter bíboros, az ökumenikus imahét megnyitóján – ahogy az várható is volt - összekapcsolta az imahéttel: "Számunkra, katolikusok számára a keresztények közötti érzelmi megosztottság, a reformáció és ellenreformáció korának emlékei is olyan örökséget jelentenek, amelyet igazságban és szeretetben új módon kell szemlélünk, meghaladva korábbi rivalizálásokat és ellenérzéseket, érzelmileg is, beszédmódunkban, cselekvésünkben is elkötelezetten a szolidaritás és az együttműködés felé."

E mondatával kapcsolatban két megjegyzésünk van. Először: a reformáció elsősorban nem érzelmi kérdés –se római-katolikusoknak, se protestánsoknak! A szakadás nagyon is racionális okok miatt jött létre: a római-katolikus felekezet kezdeményezésére. Ennek korabeli vezetői Luther tanításaiban lelki és politikai hatalmuk legfőbb veszélyeztetőjét látva – kiátkozták a reformátort, tanításait eretnekségnek bélyegezve – noha azokat senki közülük meggyőzően cáfolni nem tudta. A reformátorok által kritizált tévtanításaikhoz csökönyösen ragaszkodtak, sőt azokhoz, a reformáció óta eltelt időszakban újabb tévtanításokat kapcsoltak. Mindemellett a reformáció óta nem szűnt meg azon törekvésük, hogy helyreállítsák lelki és politikai hatalmukat és tekintélyüket a világban, s hol erőszakkal, hol „szelídségnek lelkével” elérni ugyanazon célt: Róma ill. a pápa uralmát restaurálni a világ vallási és politikai vezetői felett! Tudatosítani kell magunkban, hogy nem érzelmi okok állnak a keresztyénség megosztottságának hátterében – hanem azoknál sokkal racionálisabb, tanbeli okok illetve hatalmi érdekek.

Második megjegyzésünk: Erdő Péter téved, amikor a reformációt és ellenreformációt valami olyan holt történelmi emléknak igyekszik feltüntetni, amit ma már máshogyan kell szemlélnünk. Nos, nekünk, konzervatív protestánsoknak a reformáció és ellenreformáció kora, tanításai és kegyessége **élő valóság** – ugyanúgy, ahogy a római-katolikusoknak, amint arról a püspöki körlevelük tanúskodik, ami az ellenreformáció tanaitól hangos! Régen rossz lenne, ha a reformáció és ellenreformáció korának bibliai tanításai és az a bibliai kegyesség, ami akkor újra napfényre kerülhetett – mára holt emlékképekké merevedtek volna! Nem vagyunk hajlandók arra sem, hogy holt történelmi emlékeknek tekintsük az ellenreformáció idején világszerte lemészárolt, elüldözött, megnyomorított protestánsokat százezreket, hitünk hőseit! Úgy véljük, hogy a magunk biblikus és élő örökségének, a hitünknek és kegyességünknek átértékelését („új módon való szemlélését”) csak bibliai indokok alapján lehetne elvégezni. Ilyen kényszerítő indokokat pedig még nem hoztak fel az ökumené zászlóvivői, se római-katolikus, sem protestáns oldalról! Vajon miért kellene „új módon szemlélnünk”, a reformátoraink által kibányászott, örökkévaló és élő bibliai igazságainkat, az őskeresztyénségből eredő kegyességi gyakorlatainkat és hithőseinket, akik nem igeellenes teológiai tételekért, hazaárulásért, világművelési eszmékért, hanem Isten Igéjének igazságaiért, azok terjedéséért adták életüket vagy tűrtek el alig-alig elviselhető üldöztetéseket századokon keresztül?!

A magyar római-katolikus felekezet vezetője az ökumenikus imahét megnyitóján így fogalmazott: *„Népünk lelki megújulásának egyik kiemelkedően fontos feladata, hogy hazánkban a keresztyénség egységének ügye új lendülettel, megújuló elkötelezettséggel és szeretettel haladjon előre.”* Ökumenikus körökből úgy tűnik, hogy eszébe nem jut senkinek, megkérdőjelezze azt az állandóan hangoztatott a feltevést, hogy a keresztyén felekezetek jobban tudnának hatni a beteg társadalomra, ha egységben lennének. Ezért kiadják a jelszót: „Világ egyházai, egyesüljete!” Mi azonban úgy látjuk, hogy a keresztyén egyházak nem akkor tudnak megújító hatást gyakorolni a társadalomra, ha nagyvonalúan túltéve magukat az igazság ill. Jézus Krisztus evangéliumának kérdésén, valami módon egyesülnek Róma elképzelése szerint természetesen a pápa ill. az egyedüli igazi egyház égisze alatt. A megújuláshoz nem lehet másképpen eljutni, mint az evangélium igazságának igeszerűen való tanítása, a Szentlélek Isten munkálkodása, és a valódi keresztyén szeretet gyakorlása által! Manapság a római-katolikus felekezet – amint azt vezetőinek fentebb elemzett körleve tanúsítja – olyan masszív bibliaellenes nézeteket képvisel, amikkel egyetlen bibliaismerő és a Biblia isteni tekintélye előtt meghajló keresztyén ember sem érthet egyet. Ugyanakkor a protestáns felekezetek teológiáin sok helyen teljesen meghonosodott a liberális bibliakritika szelleme, s ezért a szószékeken ténylegesen nem Jézus Krisztus evangéliuma hirdettetik tisztán és szeretetben. Vajon, ha e keresztyén felekezetek, amikben sajnos jórészt eltemetett a Krisztus beszéde, összefognak valami ökumenikus egységben s a következő pillanatban előállva, egyesült erővel hirdetni kezdi bibliaellenes eszméiket: ezzel talán megújulást munkálnak népünk tagjai közt? Mi, hitvalláshű protestánsok a megújulás mást úton látjuk elérhetőnek – nem úgy, ahogy a római-katolikus püspöki kar és az ökumené élharcosai!

A keresztyének egységének előmozdítása érdekében az egyházak egyesülését szorgalmazó ökumenikus mozgalom a felekezetek elvi alapjait igyekszik minden erővel jelentéktelennek feltüntetni és arra bátorítani, hogy ezeknek nem tulajdonítva jelentőséget, az egység érdekében mégis fogjunk össze s elkötelezetten haladjunk „a szolidaritás és együttműködés” felé. Közben elfelejtik, hogy Jézus soha nem akarta, hogy népében hazugság és igazság összekeveredjenek az egység érdekében. Sőt, óvta népét attól, hogy a hamisságot megtűrje magában. Ha valaki, Ő tudta azt, hogy az igazság az, ami valódi békességet ill. egységet hoz létre. A hazugság és igazság összemosása által nem jöhet létre valódi, Jézus Krisztusnak tetsző egység. Éppen e biblíátlan hazugságok miatt szükséges, hogy szakadások legyenek a keresztyénségben, ahogy azt Pál apostol megjegyezte.(1 Kor 11,19; 2Kor 6, 14-17)

János apostollal – a szeretet apostolával - úgy vélem, hogy az igazság kérdésén nem léphetünk át olyan nagyvonalúan, ahogy azt az ökumenizmus szószólói követelik! (2Ján9-11) Nem szubjektív „rivalizálásról és ellenérzésekről” van szó, amiket bárkinek is meg kellene haladnia – hanem a bibliai igazságról és hazugságról – Isten beszédéről, amiken semmiképpen nem lehet egy elegáns mozdulattal túllépni! Isten azt parancsolja, hogy a tévtanoknak, hamisságoknak hátat fordítva, meghajoljunk a Biblia 66 könyvének igazságai előtt, s Jézus Krisztushoz megtérve új életet kezdjünk.Ebben az esetben maga Jézus olyan egységet valósít meg népe tagjai közt, mint ami Közte és az Atya közt fennáll, vagyis amiben nincsen egy szemernyi hazugság sem! (Ján 17,11) Valódi keresztyén egység csak akkor jöhet létre, ha Isten Lelkének engedve a felek felülvizsgálva tanaikat, kegyességi gyakorlataikat - szakítanak mindazzal a „szent hagyománnyal”, igeelenes dogmával és gyakorlattal, aminek nyilvánvalóan semmi köze nincsen az ősegyház által kanonizált 66 bibliai könyvhöz és ragaszkodni kezdenek mindahhoz a tanhoz és kegyességi gyakorlathoz, ami megáll e 66 könyv mérlegén – mindjárt megvalósulna az az egység, amiért Jézus imádkozott főpapi imájában! Isten sokszor megmutatta már a történelemben, hogy az igazság ígéinek rovására létrehozott „egységfront” nem hoz lelki megújulást – hiába imádkoznak érte! Az ökumenikus mozgalom világszerte több, mint félévszázados múltra tekinthet vissza – ha ennek lenne eredménye, az már látszana. Egyelőre azonban csak az látszik, hogy ez a mozgalom a bibliai igazságot, az evangéliumot világszerte egyre inkább háttérbe szorítja a felekezetek, sőt a világvallások egyesítése érdekében! Azt is láthatjuk akár a bibliai, akár a világ történelem eseményeiből, hogy a bibliaellenes tévtanok és bibliaellenes kegyességi gyakorlatok – minden erőlködés ellenére - nem eredményeznek valóságos lelki-hitbeli és életvitelbeli megújulást, sőt aktívan hozzájárulnak az általános megromláshoz! Ilyen értelemben hazánk legnagyobb lélekszámú felekezetei is megtették a magukét azért, hogy a bemutatott helyzet kialakult országunkban! Féligazságokból, amik valójában teljes hazugságok, nem támadt még sehol lelki megújulás! Az eddigiek során – ezt viszont megerősíti úgy a bibliai, mint világtörténelmi tapasztalat - lelki megújulást az egyszerű és hamisítatlan evangélium, tiszta bibliai tanok által munkált az Isten Lelke! Így történt ez az újszövetségi idők gyülekezeteiben, a reformáció korabeli Európában, s hazánkban is, de így történt az Egyesült Államokban, Angliában, Hollandiában, Finnországban, Koreában...

Mindezek tudatában a magyar keresztyén felekezetek ökumenikus elkötelezettségű aktivistáinak azt javasoljuk, hogy a felekezetek közti s igazság rovására megvalósuló „keresztyén egység” mindenáron való szorgalmazása helyett inkább saját köreikben nézzenek körül! Bűnbánattal és radikálisan vessék el mindazt, ami utálatos az Úrnak (legyen az akár tanbeli, akár erkölcsi bűn) és elszakadva attól, kegyelemből újat kezdve – hirdessék velünk együtt szeretett népünknek szeretetben az igazság beszédét, Jézus Krisztus tiszta evangéliumát. Egyedül ezáltal fogja Isten megajándékozni népünket lelki megújulással, amire mi is szívből vágyakozunk!

Sípos Ete Zoltán